

BREZPOGOJNA LJUBEZEN

- Božanske besede o nesebičnosti in dajanju -

Jaz vem, kaj ni dobro in vem, kaj je dobro. Vse moje zamisli in dejanja temeljijo na tem, kar je dobro za svet. Jaz sem čist, nimam skrbi in ničesar me ni strah. Vedno sem srečen, ne poznam jeze. Ničesar ne želim in ničesar ne vzamem in ne storim zase.

Vse, kar kdaj koli pomislim ali storim, je za dobro sveta.

- Sathya Sai Baba -

(EVANGELIJ PO JANEZU 10,7-21; 13,1-20)

Jaz sem vrata. Kdor stopi skozme, se bo rešil; hodil bo noter in ven in bo našel pašo. Tat prihaja samo zato, da krade, kolje in uničuje. Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju. Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce. Tisti pa, ki je najemnik in ne pastir in ovce niso njegove, pusti ovce in zbeži, ko vidi, da prihaja volk, in volk jih pograbi in razkropi. Je pač najemnik in mu za ovce ni mar. Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznajo mene, kakor Oče pozna mene in jaz poznam Očeta. Svoje življenje dam za ovce. Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi tiste moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir. Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta.«

Ker je Jezus vedel, da mu je Oče dal vse v roke in da je prišel od Boga in odhaja k Bogu, je vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel platno in se z njim opasal. Nato je vlil vode v umivalnik in začel učencem umivati noge in jih brisati s platnom, s katerim je bil opasan. Prišel je k Simonu Petru. Ta mu je rekel: »Gospod, ti mi noge umivaš?« Jezus je odvrnil in mu rekel: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.« Peter mu je rekel: »Ne boš mi umival nog, nikoli ne!« Jezus mu je odgovoril: »Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj.« Simon Peter mu je rekel: »Gospod, potem pa ne samo nog, ampak tudi roke in glavo.«

Ko jim je umil noge in vzel vrhnje oblačilo, je spet prisedel in jim rekel: »Razumete, kaj sem vam storil? Vi me kličete »Učitelj« in »Gospod«. In prav govorite, saj to sem. Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge. Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam storil.

(Sai Baba pripoveduje):

Nekoč je boginja Parvati vprašala Boga Šivo: »Gospod! Slišala sem, da obstaja v Indiji sveto mesto po imenu Kaši in je posvečeno Tebi. Pravijo, da bodo tisti, ki obiščejo Kaši in ti podarijo svoje molitve ter se okopajo v sveti reki Ganges, lahko prišli k Tebi na Kailaš in tam ostali zavedno. Ali je to res?« Šiva je odgovoril: »Ne morejo vsi ljudje dobiti takšnega blagoslova. Sam obisk Kašija in čaščenje Mojega kipa ne zadostujeta. Pojasnil ti bom. Pojdiva v Kaši kot ostareli par. Sodelovala boš z Mano v predstavi.«

Gospod Šiva in Parvati sta se pojavila pred vhodom Šivovega templja, Parvati kot osemdesetletna starka in Šiva kot devedestletni starec. Šiva je svojo glavo položil v krilo Parvati in začel vpiti od bolečine. Starka pa je obupana jokala. Obrnila se je na romarje in jih prosila: »O častilci! Poglejte mojega moža. Žejen je, lahko mi vsak trenutek umre. Ali mu boste dali malo vode? Jaz je ne morem prinesiti, saj si ga ne upam pustiti samega.«

Častilci so prihajali z obale Gangesa, kjer so opravili obredno kopel. Obleko so imeli še vlažno, v majhnih bleščečih medeninastih skledah pa so nosili vodo. Zaslišali so jok ostarele ženske. Eni so rekli: »Počakaj, poskrbeli bomo za tvojega moža takoj, ko bomo vodo iz Gangesa podarili Bogu v templju.« Drugi so rekli: »Bog usmili se nas! Zakaj nas berači ne pustijo pri miru vsaj ko častimo Boga?« Tretji so dejali: »Beračem sploh ne bi smeli dovoliti, da sedijo tukaj.«

Pri vhodu se je zbrala velika množica. Med romarji je hodil tudi izkušeni ropar, ki je prav tako zaslišal jok stare ženske. Ni mogel prenesti pogleda na trpljenje ostarelega človeka in njegove obupane žene. Približal se je in vprašal: »Mati, kaj želiš? Kdo si in zakaj sta tukaj?« Starka je rekla: »Sin, prišla sva na daršan Gospoda Šive. Mojemu možu je naenkrat postalo slabo in od izčrpanosti je padel v nezavest. Preživi lahko le, če mu bo nekdo prinesel vodo. Sama ne morem po vodo, ker si ga ne upam pustiti v takšnem stanju. Veliko ljudi sem že prosila, da mi pomagajo, toda nihče mi noče odstopiti malo vode, čeprav jo imajo veliko.«

V roparju se je prebudilo sočutje. Vodo je prinesel v posušeni buči. Starka ga je ustavila in povedala: »Sin, moj mož lahko vsak trenutek umre, zato vode ne bo sprejel, če oseba, ki jo ponuja ne govori resnice.« Ropar ni razumel na kaj je mislila. Rekel je: »Mati, povej kaj naj naredim.« Nasmejal se je in dodal: »Do sedaj nisem naredil nič dobrega. Z ropanjem se preživljam. Edino moje dobro dejanje je to, kar bom naredil zdaj; dal bom vodo umirajočemu človeku. To je moja resnica.«

V tem trenutku je ostareli par izginil in na njunem mestu sta se prikazala Šiva in Parvati v polnem sijaju. Šiva je rekel: »Sin, zares si blagoslovljen. Ni večje moralnosti od govorjenja resnice in ni boljšega čaščenja od služenja drugim ljudem. Oproščen si vseh prejšnjih grehov zaradi enega samega dobrega dejanja.«

Sreča je človekovo naravno stanje, zato ga ne moremo obtoževati, če si želi nekaj, kar je njegovo. Toda človek dela hudo napako. Verjame namreč, da sreča, po kateri hrepeni, izvira iz predmetov, ki jih lahko izkuša. Resnica je takšna, da človek ne izkuša teh predmetov. Nasprotno, predmeti izkušajo človeka in v tem procesu človek še dodatno oslabi. Človek se vrne z dela domov, utrujen in napet. Da bi se sprostil in obnovil občutek sreče, se odpravi v kino in si da napolniti um z zgrešenimi življenjskimi vrednotami, ki jih prikazujejo privlačni igralci in igralki. Ali pa se odpravi v klub. Tam se zaplete v pogovor o svetu, morda karta ali pije alkohol. Vse to je tratenje časa, tratenje časa pa je tratenje življenja. Namesto da bi te dejavnosti človeku obnovile energijo, ga še dodatno oslabijo.

Kje najti zdravilo? Zdravilo je proučevanje resnice. /.../ Večna resnica je, da obstaja samo ena večna sreča, ki nikdar ne zbledi, in to je Bog. Vi ste Bog. Da bi lahko globoko zajeli pijačo iz tega večno tekočega izvira sreče, se morate obrniti k sebi, k božanski Atmi, ki – naj bo še tako prikrita – vedno biva v vašem srcu kot vzvišena resnica vašega bitja. /.../ Atma, Bog, božanska sreča, ni naša trajna izkušnja, saj jo zasenčijo dejavnosti uma, kot so hrepenenje, zavist, ljubosumje, sovraštvo, potrtnost, dvom, navezanost na stvari in ljudi in nevednost glede sebe, Boga ter sveta. /.../ Da bi pregnali ta nevarna in škodljiva nagnjenja iz svojega življenja, moramo začeti z duhovno vadbo. Cilj vseh oblik duhovne vadbe je prečiščenje uma in srca. Zato je rečeno, da bi moral človek delati dobro, videti dobro in biti dober.

Ljubezen je vitalna, bistvena resničnost duhovnega življenja. V človeškem življenju privzame ljubezen številne različne vidike – ljubezen do žene in otrok, do raznih navad in razvad, do raznih predmetov, do določenih idej in do Boga. Bog je ljubezen, navzoč je v vsakem vidiku ljubezni. To je tako, kot če natočite čisto, prozorno vodo v steklenice različnih barv. V vsaki od obarvanih steklenic se zdi voda drugače obarvana, vendar voda v resnici ostaja čista in prozorna. Čeprav se zdi, da se ljubezen – ki je Bog, spremeni in celo popači v človeku, vendarle ta božanska ljubezen ostaja čista in popolna. Človekova čista in popolna ljubezen je njegova ljubezen do Boga. Samo ljubezen do Boga je popolna. Zberite svojo ljubezen iz vseh vidikov svojega življenja in naj teče k Bogu kot hitra, globoka reka ljubezni. Nič drugega ni potrebno. Ni potrebe po kakšni drugi duhovni vaji. Sreča in mir bosta vaša.

- Sathya Sai Baba

(Iz knjig Moj Baba in jaz
in China Katha)

Vprašanja za premislek:

Povej primere nesebičnosti v medčloveških odnosih!

Na kakšne načine lahko dajamo svojo ljubezen drugim? Kaj vse je lahko izražanje ljubezni?

Ali smo sposobni dajati ljubezen in biti naklonjeni ljudem,
ne glede na njihovo hvaležnost ali nehvaležnost?